

Kto robí dra snežienky

Marcové slniečko veselo svietilo. Roztápalo na kopcoch a lúkach sneh. Spod snehu vykúkali biele snežienky.

Kristínka s Ferkom rýchlo vyskočili z postele a poobliekali sa. Čudujete sa, že sú takí šikovní v sobotu? V sobotu sa síce dobre spí, ale dnes nie. Dnes sa ide na výlet! Spolu s ockom. Poobliekali sa do vetroviiek, vzali si aj čiapky a rukavice, lebo slnko hreje ešte slabo. Ferko si vzal suchý chlieb do vrecúška a Kristínka si šuchla do vrecka kúsok červenej mašličky.

Hneď na kraji lesa ich čakalo prekvapenie. V búde, ktorú s ockom na jeseň urobili, bývala vtáčia rodina. Teraz boli pritúlení k sebe. Ferko sa pomaličky blížil k búde. Vtáčiky ho ticho pozorovali. Postavil sa na peň neďaleko stromu. Ale musel až na špičky, aby dosiahol rukou s rozdrobeným chlebom. To bolo potom čvirikania!

Zobkali a zobkali. Ferko mal veľkú radosť - vtáčiky sa ho nebáli a pochutili si na chlebičku, čo im doniesol. Veselo zoskočil z pňa a šli s Kristínkou i ockom ďalej. Na lúke, kde už slnko vytiahlo zo zeme niekoľko trávnatých ostrovčekov, bolo veľa bielych snežienok. Deti sa

rozbehli zbierať kvietky. Chceli potešiť mamu, ktorá zostala doma, chystala obed. Iste bude mať radosť. Veď pri práci sa možno ani nepozrie z okna na snehovú nádheru.

Kristínka s Ferkom mali plné ruky kvetov. Čo teraz? Kristínka si rozložila snežienkovú nádheru na pníku a ukladala kvietok ku kvietku. Ferko kytičku podržal a Kristínka ju previazala červenou mašľou.

„Ocko, pozri! Páči sa ti?“ Ocko sa usmial.

„Je krásna! Ako sneh!“ Pohladil deti. V očiach mal radosť. Jeho „slniečkové deti“ urobili radosť vtáčikom a potešia aj mamičku.

Keď šli deti domov, zdalo sa im, že aj slnko sa viac usmievalo. Hrialo silnejšie. Asi aj ono malo radosť.

Teraz spolu s Kristínkou budeš zbierať snežienky. S ceruzkou „kráčaj“ po chodníčku a antrhaj všetky snežienky. Môžeš ísť po cestičke 3-krát. Najprv so zelenou, potom s červenou a nakoniec so žltou ceruzkou.

